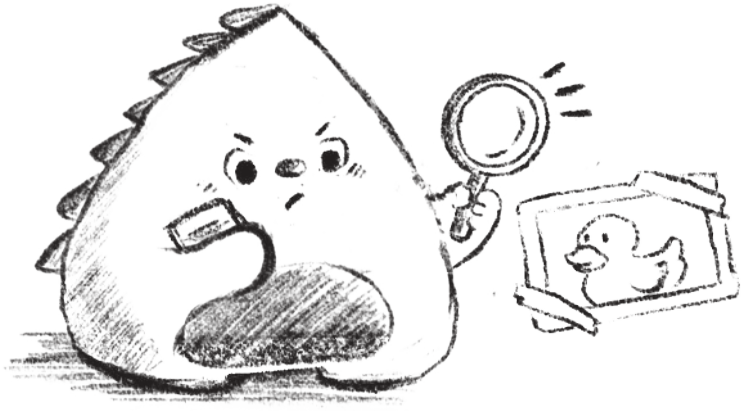
VITTIRIVIZIK

Dedektiflik Peşinde

-Sarı Ördek Vakası-

BURCU KOZA KOCAOĞLU

RESİMLEYEN

MERVE SEZER

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2413
ÇOCUK/GENÇLİK: 96

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-483-6

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ayşegül Karayama

Kitap Editörü: Merve Aydın

Grafik Uyarlama: Damla Acar

Dizgi-Tertip: Merve Sezer

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
İkitelli OSB Mahallesi Çevre Sosyal Tesisler Sokak
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler Nu: 3 İç Kapı Nu: 1B1
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Burcu Koza Kocaoğlu: 1978 yılında Mersin'de doğdu. Turizm İşletmeciliği eğitiminin ardından uzun yıllar lojistik sektöründe yönetici olarak görev yaptı. Bir dönem eşine ait lojistik ve dış ticaret firmasında aktif olarak çalıştı. Daha sonra, yaşamı boyunca kendisine eşlik eden hikâye anlatıcılığı tutkusuna yönelerek yazarlık çalışmalarına ağırlık verdi.

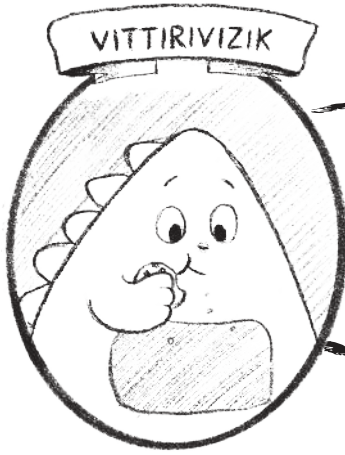
Eserlerinde köklerin direncini, sevginin kalıcılığını ve sınırları aşan ortak insanlık belleğini odağına alır. Kimliği yalnızca şehirler ya da coğrafi sınırlar üzerinden değil, insanın içinde taşıdığı derin ve evrensel miras üzerinden ele alır.

Yaratıcı öykü ve roman yazarlığı alanında eğitim alan Kocaoğlu; mindfulness, çocuklara yönelik mindfulness çalışmaları ve çocuk yogası üzerine uzmanlık eğitimlerine katıldı. Bu eğitimler sayesinde çocukların duygusal gelişimini desteklemeye yönelik kapsamlı bir bilgi ve deneyim birikimi edindi.

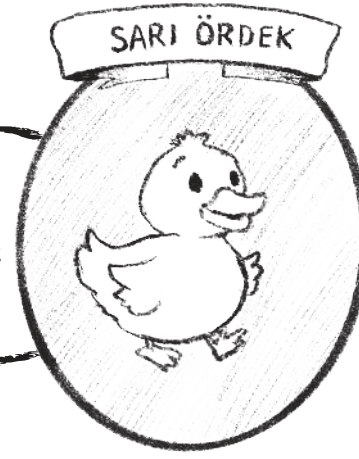
Yetişkin okurlara yönelik ilk romanı Eyyam'ın yayımlanmasının ardından çocuk edebiyatına yönelen yazar; doğa, farkındalık ve empati temalarını merkeze alan eserler üretmeye devam etmektedir.

Merve Sezer: 1996 yılında İzmir'de doğan Merve Sezer, Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'nden mezun oldu. Grafik tasarım alanındaki çalışmalarını sürdürürken, çocukluğundan beri hayatının bir parçası olan illüstrasyona yöneldi.

Bugün çocuk kitapları için karakterler ve onların dünyalarını resimliyor; renkler, küçük ayrıntılar ve duygularla hikâyeleri yalnızca okunan değil, keşfedilen eğlenceli dünyalara dönüştürmeyi seviyor. Küçükken boyama kitaplarındaki resimleri boyamak yerine başka kâğıtlara yeniden çizen Merve, o günlerden kalan merakını bugün kendi çizgileriyle yeni hikâyelere taşıyor.

Karanlıktan, yüksekten ve robot süpürgeden korkar. Bir kurabiye yiyip cesaretini toplayınca görevine döner.

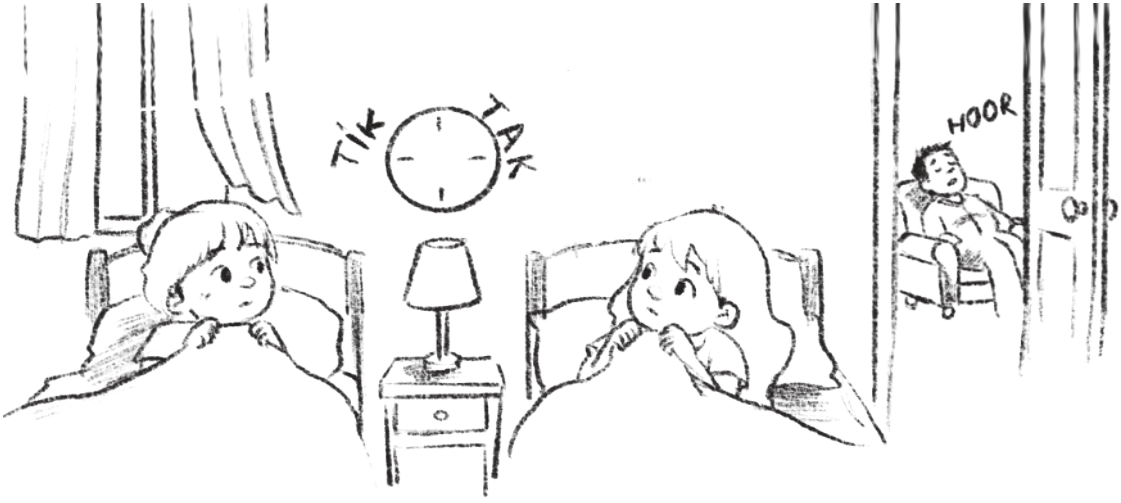

Unutulduğunu sanınca sessizce evden kaçar. Bazen tek bir "Vak!" ile anlatacak çok şeyi vardır.

Defne, ipucu görünce önce koşar, sonra düşünür. Başı derde girince Mira'nın planına kulak verir.

Mira, biraz korkaktır ve her köşeyi iki kez kontrol eder. Ama planını hazırlayınca korkusunu cebine koyup ilerler.

KİM HAPŞIRDI?

Mira ile Defne'nin evinde son birkaç gecedir çok tuhaf şeyler oluyordu. İşin garibi, bunu koca evde yalnızca ikizler fark ediyordu.

Her gece, tam ışıkları kapatıp uyuyacakları sırada o ses başlıyordu.

Vıt...

Sessizlik.

Sonra yine...

Vıt vıt...

İki kız da gözlerini tavana dikiyordu.

Defne fısıldadı: "Yine başladı."

Mira battaniyeyi biraz daha çekti.

"Bu gece kesin duyduk artık yaaa."

İkisi de nefesini tuttu. Ev o kadar sessizdi ki, balkondaki perdenin hafif kıpırtısı bile duyuluyordu. Duvardaki saat "tik tak" diye sayıyor, babalarının horlaması ise her zamanki gibi bütün koridoru baştan başa dolduruyordu.

Tam Defne rahatlamıştı ki...

HAPŞUUUU!

İki kız aynı anda yatakta doğruldu.

"Duydun mu?"

"Duydum!"

"Kim hapşırdı?"

Mira kapıyı usulca araladı, başını uzatıp koridora baktı. Kimsecikler yoktu. Defne de arkasından süzüldü. Önce anneleriyle babalarının odasına baktılar, ama ikisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Defne, kısık bir sesle konuştu.

"Babam hapşırınca perde uçuyor bence."

"Bu o değildi."

Mutfağa baktılar, boştu. Banyoya baktılar, orası da boştu. Balkonda ise çiçeklerden başka kimsecikler yoktu.

Tam salona döneceklerdi ki kedileri Behlül, hiçbir şey olmamış gibi esneyerek yanlarından geçti. Defne hemen eğildi.

"Sen miydin?"

Behlül cevap bile vermeden kuyruğunu dikti ve çekti gitti.

"O da değil."

İkisi salona girdiğinde, tam ortada kocaman, yuvarlak, pembe bir puf duruyordu. Anneleri onu geçen hafta anneannelerinin evinden getirmişti.

"Birine vermeye kıyamadım, Vıttırıvızık benim çocukluğumdan kaldı," demişti.

Kızlar da bu tuhaf ismi duyar duymaz bayılmıştı.

Defne pufa yaklaştı, elini yavaşça üstüne koydu. "Ayyyy, çok yumoşşş bu ama..."

Mira da yanına geldi.

“Annem bununla gerçekten çok oynuyor olmalıydı, cidden tam bir smoşiiii!”

İki kardeş, kendi aralarında tatlı, yumoş, sevimli ne varsa hepsine öyle derdi: Smoşii.

Puf eve geldiği ilk sabah, kahvaltıda annelerine onu sormuşlardı bile.

“Annecim, Vıttırıvızık’la çok oynar mıydın?”

“Biz olsak üstünden hiç kalkmazdık.”

Annesi gülmüştü.

“Hem de ne oynamak... Sürekli onunla konuşurdum.”

Babaları o an kahkahasını zor tutmuştu.

“Oyuncakla mı konuşuyordun?”

“Evet. Sen oyuncaklarınla konuşmaz mıydın sanki? Her çocuk konuşur.”

“Cevap veriyor muydu?”

Annesi göz kırpmıştı.

“Bazen...”

İki kız o sabah bu cevaba kıkır kıkır gülmüştü. Ama şimdi, gecenin bir yarısı, aynı pufun karşısında dikilmiş ona bakarken, içlerinden hiç gülmek gelmiyordu.

Defne usulca söze girdi. Aklına gelen o saçma ihtimali söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu.

“Sence?” diye sordu.

Mira, daha Defne cümlesini bitiremeden başını iki yana salladı.

“Hayır.”

“Ben de öyle düşündüm ama puflar hapşırmaz Defne, delirdin galiba.”

İkisi de rahatlayıp arkalarını döndü. Derken tam o sırada...

Hıp!

İki kardeş oldukları yerde taş kesildi, sonra yavaş yavaş geri döndüler. Puf yine aynı yerdeydi, kılı bile kıpırdamıyordu.

Mira dikkatle yaklaştı. Etrafında bir tur atıp altına, arkasına baktı, sonra cesaretini toplayıp iki eliyle bastırdı.

Plof.

"Yumuşacık bir puf işte, o kadar. Ne bir sır, ne bir hile." Defne omuz silkti.

"Galiba hayal gördük."

Tam odalarına döneceklerdi ki anneleri seslendi.

"Kızlar!"

"Efendim?"

"Neden kalktınız, hadi yatın yavrum, hâlâ uyumadınız mı?"

"Uyuyoruz!"

İki kardeş koşa koşa odalarına daldı. Kapı kapandı, koridor sessizleşti ve koca ev derin bir uykuya daldı.

Bir dakika geçti. İki dakika geçti. Üç dakika geçti.

Ve sonra, tam da kimsenin bakmadığı o anda, salondaki pembe pufun üzerinde minicik bir kıpırtı belirdi. Önce sırtındaki, dinozorunkine benzeyen o küçük çıkıntılar oynadı, sonra yuvarlak burnu titredi. Ardından iki minik siyah göz yavaşça aralandı. Puf derin bir nefes aldı, burnunu ovuşturdu ve kendi kendine söylendi.

"Off..."

"Şu alerjim de olmasa, dünyanın en gizli dedektifi ben olurdum."

Tam bunu demişti ki burnu yeniden kaşınmaya başladı.

“Yooo, hayır, hayır, hayır...”

“Sakın...”

“Şimdi değil...”

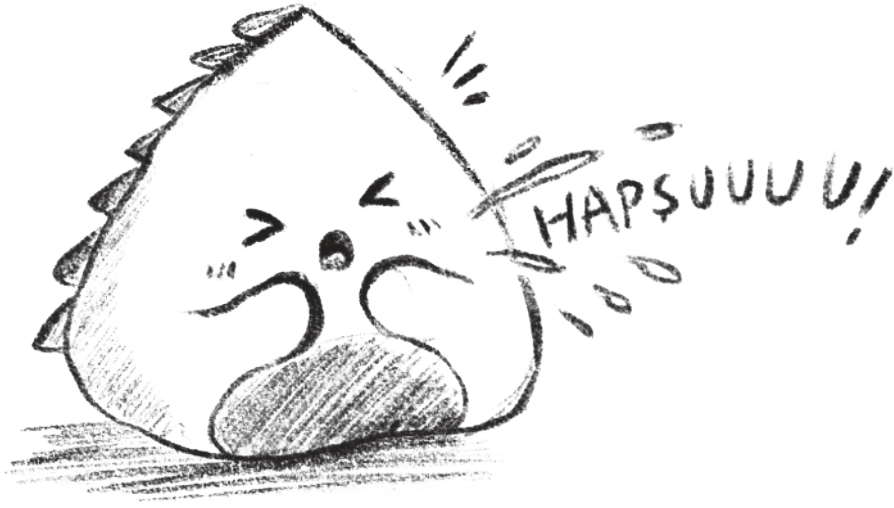
Ama fayda etmedi.

HAPŞUUUU!

Vıttırıvızık korkarak iki eliyle ağzını kapattı. Gözleri kocaman açıldı, çünkü koridordan yaklaşan ayak sesleri geliyordu.

“Of...”

“Yakalanacağım galiba...”

DÜNYANIN EN KORKAK DEDEKTİFİ

Mira ile Defne'nin odasının kapısı kapanınca ev yeniden sessizleşti. Vıttırıvızık ise uzun süre hiç kıpırdamadı.

Bir...

İki...

Üç...

Sonunda tek gözünü aralayıp koridora baktı. Kimse yoktu. Rahat bir nefes verdi.

"Ohhh... Bu kez yırttık."

Yavaşça koltuğun üzerinden aşağı indi, yere iner inmez de iki ayağını salladı.

"Bütün gün puf gibi durmak hiç kolay değil."

Önce sağ bacağını esnetti, sonra sol bacağını. Ardından kollarını havaya kaldırıp kocaman gerindi.